

Zoen da lentekriebels zijn...

Ter es gienen dag veurbijgegoan of ter was den ienen of den andren die an mijnen teelefoning om te vroomen wannier da de nieuwe *Kleppe* nui gong verschijnen. 'k Zal 't ulder ne kier uitleien: *de Kleppe verschijnt oas't past*. In prinsiepe minstens vier kier in 't joar. Oaster sens es of datter un goeje ziele sponsorizeert...

Doarbai vertelt gulder mij nui ne kier wa datter in ons durpke gebeurd es de loatste moanden? Niet de kl... Proxifredse kan iedren dag mee zijnen sekretoaris "*nonkel Bob zain paleis*" goan uitkammen op zoek noar mankementen en intussen ne kier paizen in wa stroate dattee neu nog ne kier parkeerplaatsen kan afschaffen en nog wa buumpkes, bakskes en ander groen spul kan plasseeren. Of... nog un stukske grond afluizen veur "het buiten de dorpskom parkeren" zonder in zijnen zak te moeten tasten en mee 't spoargeld kestlampkes kuupen dieme nui te kurt oan.. 'k Weete dat da ollemolle mee un goeie bedoelinge es, moar bai nonkel Bob zoe'n ze durven zei'n da Seskootse de lampkes ee moeten veurenschieten! Allee, oas't woar es emme toch nog nen bestuurder 'met een hart voor Latem en Deurle'.

Nog iet: t'es ezuu un spel geweest veur die veeloo-boane, moar de mieste, velomaniakken, springen mee de veurjoarsklassiekers op uldren veeloo en van oas ze mee dreije tuupe zain loatten die schuune realizoassie van *ons en ulder Gemientewelzijn* links en rij'n ze mee veel zeste op de boane. 'k Zoe op den duur moeten peizen dan d'ottos de zwakke wiggebruikers geworden zijn! Moar ja, ge meugt ier in 't dorp toch nie zierder rij'n dan t'fijftig per uree mee uijen Porsche, Maserati of Ferrari. Cela doit être grave pour les gens de la 'Tribu des Cayennes', n'est-ce pas?

Sosjal angazement

Sins moarte ee 't Ocmw ee **weederomme** ne nie'n veurzitter! Nen echten Loatemneere die dedjuu in zijnen tijd vrie veel vrouvolk zotgemakt ee en 't nog ol-tijd schijnt te kunnen... In primeur krijgde van mai nen fottoo van *Polleke Stoofhout* (in zijn gloriejoaren) mee zainen boezemvriend *Giitse*. Oas ge goe kijkt kunde em nog erkennen (Polleke, ee). Ee un es nog nie veranderd, zuust wa grijzer en wa mier rimpels gekree'n en oa-sek zain omgevinge moe geluven ee't ee somwijlen uuk un beetse "selectieve duufheid" en zit ee nogal op zijnen portemonnee. Gelijk eet ee. We leven in moeilijke tij'en en spoaren es un goave... Oastee ezuu zal te wirk goan in den 'Openbare Onderstand' zal ter hard moeten geroepen worden om de sentses te loaten rollen om d'huizekes nui eindlijk te renoveren of nen niejen blok te zetten!

Onze nieuwe OCMW-voorzitter in goed gezelschap van een andere blauwe rakker...

Un beetse sausen mag toch, ee?

MOORD OP DEURLE

Het weekblad Knack blijft mij verbazen. Twee jaar geleden zegde ik mijn abonnement op, maar sinds kort nam ik de draad weer op omdat ik uitverkoren bleek om te genieten van een superkorting. Het eerste nummer valt in mijn bus en wat zie ik? Een PULPARTIKEL van collega Frank De Moor die weer eens blijk geeft van gebrek aan objectiviteit en grondige dossierkennis...

Als geboren en getogen Latemnaar kan ik u vertellen dat Deurle (en Latem) sinds de zestiger jaren een langzame maar zekere dood stierven, als je het hebt over landelijkheid en rust.

De 'nieuwe rijken' verkrachtten het landschappelijk uitzicht door het aloude bosbestand te rooien en om te toveren tot private, fleurige tuinen met keurige grasperken en riante villa's.

Gedaan met de boswandelingen en adieu aloude, gezellige boswegels.

Precies de bewoners van die kasten willen nu de wet gaan dicteren hoe Deurle zou moeten leven! Ze nemen zelf verduiveld niet eens deel aan het sociaal leven binnen de gemeente...

Een paar van die pipo's verenigde zich in 'Bosbehoud' om in te gaan tegen het verkavelen van het historische 'Stormebos'. Wat zij indertijd konden realiseren dank zij de oogkleppen van de toenmalige bestuurders, gunnen ze de neo-nieuwe rijken niet meer. Waarom? Om hun prestige en heilige privacy te kunnen behouden. DIKKE EGOÏSTEN zijn het!

Let wel, wij betreuren allemaal het verdwijnen van groen. MAAR! Als zij die nu het hardst moord schreeuwen toen SAMEN het gehele bos gekocht met hun 'drinkgeld', dan was die groene long er gebleven en hadden ZIJ hun dorp een dienst bewezen.

Thans naaien ze, onder impuls van enkele onrustzaaiers, Knack een oor aan door te gaan verklaren dat de verbouwing aan de taverne-restaurant D'Ouwe Hoeve het geklasseerde dorpsgezicht zou ontsieren en dat de vrees voor verkeersoverlast en wildparkeren uiterst groot is.

Door toedoen van enkele notoire pseudo-notabelen, oud-raadsleden en/of ontevreden Deurlenaars hebben de 'bosbehouders' een nieuw element gevonden om in kortgeding te gaan en de bouwwerken aan het schitterend landmerk stil te leggen. Ik hoop voor hen dat het hen niet zuur opbreekt als de familie 'Duvel' met een schadeclaim komt.

In ieder geval vind ik, DE KLEPPE, bij inzage van het dossier, de verbouwing helemaal niet storend, maar een verfraaiing van het pand en langs geen kanten een storend landschapselement. De heraanleg van de Dorpsstraat en de summiere uitbreiding van de bestaande, ommuurde gemeentelijke parking zal een groene verademing zijn en het verleggen van het voetpad zal voor een betere doorstroming van de passant zorgen...

Hoe het schitterende, typische pand er nu bijstaat is een schande. Moet ik nu echt die 'bosbehouders' bedanken voor hun domme tussenkomst?

Ik hoop dat ik medestanders krijg bij het verdedigen van de schoonheid die er nog rest.

VERTELSELS UIT D'OUË DUUZE...

Sommigen onder u zullen zich misschien *Sara en Rietje Braeckeveldt* nog herinneren. Ik zeker, omdat ik hen in de Brandstraat sinds mijn geboorte als burens had. Het grootste deel van mijn kleuterjaren heb ik trouwens bij hen doorgebracht omdat zijzelf kinderloos waren en niet liever deden dan op deze ronde, blozende baby te passen. Hij was een geboren Gentenaar, zij een rasechte Latemse en dochter uit het toenmalige café Hoog Latem, een rendez-vous plaats voor voerlui en veekoopmannen.

Einde jaren twintig kwamen ze naar de Brandstraat wonen waar ze een ambulante groenten- en fruithandel opzetten. Eerst met paard en kar, later met een primitief, maar inventief uitgebouwd Peugeotcamionnetje.

Driemaal in de week gingen ze “op ronde” om de mensen van Latem en Deurle van groenten en fruit te voorzien. Als ik vrij was trok ik af en toe mee.

Tijdens die rondes leerde ik Hubert Malfait, Richard Minne, Marcel De Maeyer, journalist Roger Cneut, burgemeester de Pesseroey en tal van andere notabelen beter kennen.

In 1958 had ik zelfs het geluk koning Boudewijn de hand te drukken toen ik op de golfclub bij de groentekar de wacht hield om te verhinderen dat de caddies de kar zouden plunderen. Boudewijn plukte een appel uit de bak en stak mij een stuk van vijf in de hand.

Nostalgische herinneringen uit de tijd toen grappen en grollen nog getolereerd werden

Rietje was eerder teruggetrokken en hield zich in zijn vrije tijd voornamelijk bezig met tuinieren, vissen aan Vosselareput of de Damse Vaart en vooral duivenmelken. Hij had goeie duiven maar pakte meestal naast de hoofdprijs omdat “rooie Remi”, nee geen socialist, maar een metser die roodgebrand was door zon en wind, steeds iets sneller was bij het kloppen van zijn prijsbeestjes.

Op een dag zag Rietje de kans om er iets aan te doen en op die manier de fel gegeerde “regulateur”, een hangklok typisch als trofee voor een duivenmelker, binnen te rijden.

Toen er op verschillende vluchten tegelijk gespeeld werd en er dus meerdere “constateurs” moesten gebruikt worden, bracht Rietje die “toestelletjes van de vijf vrienden “melkers” met zijn auto thuis.

Terwijl de anderen nog dapper aan ’t pintelieren waren kreeg Rietje de kans om de constateur van rooie Remi te saboteren. Hij kleefde een stukje plastic in het gaatje waar de capsules in moesten om af te kloppen en wou op die manier verhinderen dat Remi met de hoofdprijs zou gaan lopen.

In zijn haast had hij zich echter van klok vergist en had hij zijn eigen constateur onklaar gemaakt. Het gevolg was dat noch hij, noch de “rooie” met de prijs gingen lopen, maar dat de gegeerde regulateur nu vijftig jaar later nog steeds aan de muur van mijn vader prijkt...

Was Rietje geen tooghanger dan haalde hij toch af en toe fratsen uit.

Ik herinner mij dat hij om Hubert Malfait (zelf ook een pestkop) te plagen ooit eens “overrijp” fruit in zijn (ongebruikte) brievenbus deponeerde zodat de brave schilder binnen de kortste keren vergeven zat van de bijen en langs geen kanten kon vermoeden hoe hij daar aankwam, tot hij het rotte fruit vond.

Jules LEU (Eloy) een gepensioneerd mijnwerker die indertijd met zijn kroostrijk gezin in de Kroonstraat woonde was ook vaak onderwerp van plagerijen. Als Jules met de duiven speelde moesten vrouw en kroost uit de buurt blijven en werden dan meestal (letterlijk) het bos ingestuurd omdat hij niet zou gestoord worden.

Toen Jules hoog op zijn duiventil zat te waken had Rietje in alle stilte de ladder weggenomen, zodat Jules, lang na de thuiskomst van zijn prijsbeesten zat te roepen en te jammeren om uit zijn hoge toren te geraken en maar net op tijd in het duivenlokaal aankwam, waar hij tot grote ergernis van zijn medemelkers met de eerste drie prijzen ging lopen...

Als de “madames” bij Sara in haar geïmproviseerde winkelruimte voorraad kwamen opslaan kon je er zeker van zijn dat onder het fruit en de groenten, dat Rietje hoffelijk in hun fietstassen deponeerde, ook een flinke kassei lag, zodat ze lekker hard moesten trappen om terug thuis te raken en de sjieke madammekes die toen per auto kwamen, konden er zeker van op aan dat er schoensmeer of zelfs duivenstront aan hun deurklink was gesmeerd...

Zijn neefje Julien was ook vaak de klos. Op een keer was Rietje in alle staten en liep maar te sakkeren en te vloeken dat de waterpomp amper debiet gaf en hij dringend water nodig had om de groenten te spoelen en daarom stuurde hij zijn neef naar **Leintje Keuninck**, de plaatselijke winkelster, om twee pakken “droogwater” te halen. Dat er hard om gelachen werd, hoeft geen betoog...

Sara was meer een volkswrouw. Als er een moedertje uit de buurt ziek was sprong ze vaak in om het huishouden te doen en zich om de kinderen te ontfermen.

Ze was zeer goed bevriend met de familie Gevaert en samen met haar trokken de buurtkinderen 's zaterdags naar zijn domein om een ritje te maken op de ezel-tjes. Het waren heerlijke tijden van onbezorgd stoeien op het domein en in het nog onaangetast bos.

Sara kweekte konijnen en hield er twee geitjes op na, die lustig konden grazen op de toen nog open plek tussen **Jantje Abeele** en **Swa Dirix**, waar ook “ons” voetbalterrein was en waar we in de omgeving van “het stort” vaak onze tenten opsloegen en kampvuurtjes opbouwden, wilde patatten in “negertjespapier” klaarstoomden, vlees braadden en muziek maakten. De honden Max en Mirza waren onze trouwe gezellen.

Tweemaal in de maand kwamen de vrouwen uit de buurt bij haar op de koffieklets, waar Sara na de gebruikelijke elixirtjes de trekzak opnam en deuntjes speelde uit de ouwe doos en iedereen uitbundig danste en zong. De mannen waren er niet welkom en waren die avond dan ook slecht gezind want eten kwam er dan niet op tafel.

's Winters was het vaak feest onder familie en burens want om de twee weken kon je dan bij Sara terecht voor een bord echte, vette hutsepot met veel groenten, buikvlees, varkenspoten, boelie, met versgebakken roggebrood en smout. Achteraf kwam de jenever om de spijsvertering te bevorderen...

Haar zuster Anna Van Quickelberge had een café en varkenskwekerij in Dentergem en jaarlijks werd samen met de burens een paar varkens aangekocht en op het erf van Sara en Rietje geslacht, verwerkt en verdeeld. Daarna werd uitbundig gedronken en gefeest.

Voor ons, kinderen, was dat eerder een gruwelijke belevenis, maar toch konden of mochten we dit ritueel niet missen.

Toen Eyskens met de BTW kwam aandraven hielden Sara en Rietje hun groentehandeltje voor bekeken en gingen van een welverdiend, maar karig pensioentje genieten.

Hun ambulante handel en die van **Frans en Clara** Van Quickelberge werd nog een tijdje verder gezet door **Fonske De Keyzer**, maar de superettes en hypermarkten namen deze ietwat folkloristische, sympathieke manier van handeldrijven compleet over... Wij, oudgedienden, blijven ons Sara en Rietje levendig herinneren met een vleugje nostalgie naar het volkse, landelijke Latem.

Sara en Rietje bij mobilisatie in 1939

Sara met Fernande, moeder van Birke de Kleppe, in gezelschap van Max en Mirza

